

РЕШЕНИЕ

№ 2872

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Борисова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100513117 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 18.08.2022 г. по гр.д. № 65008/20г., СРС, I ГО, 118 с-в е **отхвърлил** предявените от М.В.Р. с адрес: гр. София, ул. **** обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД против Т. И. К., ЕГН ***** и адрес: гр. София, ж.к. Младост 1, бл. ****, за сумата от **720,54 лв.** - главница, представляваща сбор от неправомерно изплатени на ответницата възнаграждения за изготвяне на съдебни експертизи, от които сума в размер на 150,54 лева, изплатена на 18.02.2016 г. по гр. д. № 1190/2013г. по описа на САС, сума в размер 10 лева, изплатена на 22.04.2016 г. по НОХД №1235/2015 г. по описа на ОС - Пловдив, сума в размер 25 лева, изплатена на 02.03.2016 г. по НОХД № 323/2015г. по описа на ОС-Перник, 410 лева изплатени в периода от 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г. общо по НОХД № с-58/2014 г., № 4536/2014 г., № 4700/2015 г., № 4962/2016 г., №2117/2017 г. по описа на СГС, 55 лева, изплатена по ВНЧХД №561/2014 г. и НОХД №166/2014 г по описа на СОС на 23.02.2017 г., сумата 20 лева, изплатена по ВНЧХД №561/2014 г. на СОС на 28.03.2017 г., 55 лева, изплатена на 23.02.2017 г. по ВНЧХД №561/2014 г. и НОХД №

166/2014 г. на СОС, ведно със **законната лихва** от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и за сумата от **102,51 лв.**, представляваща законна лихва върху част от главницата в размер на 355,54 лева за периода 28.02.2018г. - 31.12.2020 г. **Осъдил е** М.В.Р. е адрес: гр. София, ул. **** **да заплати** на Т. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Младост 1, бл. ****на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сума в размер на **300 лева** - разноски по делото.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ищеца М.В.Р., с адрес гр. София, ул.****, чрез пълномощника юрисконсулт Р.М. с мотиви, изложени в жалбата. Твърди се, че решението е неправилно, необосновано и противоречащо на закона. Първоинстанционният съд неправилно е приложил материалния закон, приемайки, че К. правомерно е получила процесната сума на основание чл. 22 от Наредба № 2/29.06.2015 г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица (Наредбата) в актуалната към исковия период редакция. Съдът е счел, че нормотворецът до изменението в Наредбата, обнародвано в ДВ, бр.82 от 05.10.2018 г. не включва възнаграждението за явяване в съдебно заседание по чл. 21, ал. 1 в рамките на разходите на труд, консумативи и режимни разноски, включително по смисъла на чл. 60, ал. 3 от ЗМВР, които подлежат на плащане на полза на МВР. Сочи се, че в чл.22 от Наредбата е разписана специална норма, касаеща начина на заплащане на експертизи, изготвени от служители на МВР, каквато е К., че когато за извършване на експертизата е определено нещо лице, служител на МВР, органите, назначили експертизата, заплащат на МВР направените разходи за труд, консумативи и режимни разноски.

По делото е безспорно установено, че К. е изготвяла експертизи и се е явявала за изслушване и защитата им пред съд. Видно от длъжностната ѝ характеристика, в служебните ѝ задължения е включено участието ѝ като нещо лице при оглед на местопроизшествия и други процесуални действия, при спазване на изискванията на НПК- тук се включва и защита на експертизи в съдебни заседания.

По своята същност експертно-криминалистическата дейност е комплекс от дейности, свързани с откриването, фиксирането, изземването и изследването на доказателствени средства, изготвянето на експертизи и тяхната защита. Съгласно нормативната уредба извършването на възложените

им по съдебен ред от съответните ръководители експертизи/експертни изследвания е служебно задължение на служителите на НИК, а явяването им пред съд при призоваване в тази връзка (например за разпит/защита на експертизата) е свързано с изпълнението на конкретно задължение и е по повод неговото изпълнение. Процесуалното действие по явяване пред съд за изслушване и защита на експертното заключение представлява последен заключителен етап от извършването на експертизата, тоест се включва в понятието „труд“ по смисъла на чл. 60, ал. 3 от ЗМВР. Съгласно посочената законова норма, когато за извършването на експертизата е определен служител на МВР, ведомствата и органите, назначили експертизата, заплащат на МВР направените разходи за труд и консумативи и режимните разноски. Без явяване на експерта и защита на експертизата му в съдебно заседание, същата не би била приета и съответно не би послужила по делото, т.е. процесът по изготвяне на експертизата включва и нейната защита в съдебно заседание, това е единен процес, който е свързан и представлява изпълнение на служебните задължения на служителите на НИК- МВР.

Първоинстанционният съд не е направил тълкуване какво включва понятието „труд“, който се заплаща на МВР по силата на чл. 22 от Наредбата. Предвид, че в правната норма е посочено изплащането на консумативи и режимни разноски, в труда следва да се включи възнаграждението за извършената работа, а това е и работа по защита на експертизата в съдебно заседание.

В разпоредбата на чл.22, ал.1 от Наредба № 2/2015 г. (и редакцията ѝ обн. в ДВ, бр.50 /2015г. и в редакцията ѝ обн. в ДВ бр. 82/ 2018 г.) изрично е посочено, че когато за извършване на експертиза е определено нещо лице, което е служител на МВР, органите назначили експертизата, заплащат на министерството, направените разходи за труд, консумативи и режимните разноски. Нормата на чл. 22, ал. 1 (на чл. 22 в процесния период) съответства на законовата норма на чл. 60, ал. 3 от ЗМВР. В този смисъл са и мотивите на Решение № 2983/25.02.2020 г., постановено по адм. дело № 11286/2019 г., петчленен състав на Върховен административен съд. Процесуалното действие по явяване пред съда за изслушване и защита на експертното заключение представлява последния заключителен етап от извършването на експертизата, тоест се включва в понятието "труд" по смисъла на чл. 60, ал. 3 от ЗМВР. Както чл. 60, ал. 3 от ЗМВР, така и чл. 20-22 от Наредба № 2 предвиждат всички разходи, свързани с извършване на експертизата - от изготвяне на експертното заключение до

изслушването му пред съда, да се подчиняват на един и същи режим, а именно да се заплащат на МВР, когато вещото лице е служител на министерството то възнаграждението за явяване на вещото лице в съдебно заседание също се дължи на МВР, доколкото то е предвидено за дейност, част от процеса по защита на изготвеното заключение пред съда.

К. в качеството си на служител на МВР е изготвяла експертизите, във връзка с които като вещо лице се е явила и ги е защитавала в съдебни заседания, посочени в процесното решение. Безспорно е установено, че е получила възнаграждения за изслушване и защита на тези експертизи по лична банкова сметка вместо същите да бъдат превеждани по сметка на МВР, поради което следва да се приеме, че К. е получила посочените в исковата молба суми, които се дължат на институцията - МВР в която работи, с което се е обогатила за сметка на ищеца с получените суми, т.е. налице е основанието на чл.59 ЗЗД.

Ето защо се моли да бъде отменено атакуваното съдебно решение и да бъдат уважени предявените искове. Претендират се разноси за двете съдебни инстанции, както и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемият/ответник Т. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Младост 1“, бл. ****, чрез пълномощника по делото адвокат Д. Р. от САК, със служебен адрес: гр.София, бул.“**** оспорва въззивната жалба. Претендира присъждане на разноси за въззивната инстанция.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече

смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявени са искове с правно основание чл.59, ал.1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от М.В.Р. срещу Т. И. К., ЕГН ***** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 720,54 лв.-главница, представляваща сбор от неправомерно изплатени на ответницата възнаграждения за изготвяне на съдебни експертизи, от които сума в размер на 150,54 лева, изплатена на 18.02.2016 г. по гр. д. № 1190/201 Зг. по описа на САС, сума в размер 10 лева, изплатена на 22.04.2016 г. по НОХД №1235/2015 г. по описа на ОС - Пловдив, сума в размер 25 лева, изплатена на 02.03.2016 г. по НОХД № 323/2015г. по описа на ОС -Перник, 410 лева изплатени в периода от 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г. общо по НОХД № 58/2014 г., № 4536/2014 г., № 4700/2015 г., № 4962/2016 г., №2117/2017 г. по описа на СТС, 55 лева, изплатена по ВНЧХД №561/2014 г. и НОХД №166/2014 г по описа на СОС на 23.02.2017 г., сумата 20 лева , изплатена по ВНЧХД №561/2014 г. на СОС на 28.03.2017 г., 55 лева, изплатена на 23.02.2017 г. по ВНЧХД №561/2014 г. и НОХД № 166/2014 г. на СОС -ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сумата от 102,51 лв., представляваща законна лихва за периода 28.02.2018 г. - 31.12.2020 г. върху сумата от 355,54 лева, претендирана с покана за доброволно изпълнение.

Ищецът М.В.Р. твърди, че ответницата Т. И. К. е заемала в периода 01.01.2016 г. - 30.06.2017 г. следните длъжности в Научноизследователския институт по криминалистика (НИК), чието предишно наименование е Научноизследователски институт по криминалистика и криминология (НИКК): със заповед № 196з- 45/30.03.2015 г. на директора на Научноизследователския институт по криминалистика и криминология към МВР ответницата е преназначена на изпълнителска длъжност „специалист I степен“ в сектор „Документни изследвания“ към 01 отдел „Криминалистична техника“; със заповед № 8121К-1367/03.02.2017г. на министъра на вътрешните работи, считано от 01.02.2017 г. ответницата е назначена на длъжност „главен експерт“ в сектор „Дактилоскопия“ към 01 отдел „Криминалистична техника“; със заповед № 8121К-6245/27.07.2017 г. на министъра на вътрешните работи, считано от 15.05.2017 г. ответницата е назначена на длъжност „старши експерт“ в сектор „Дактилоскопия“ към 01

отдел „Криминалистична техника“. В резултат на извършена проверка на основание Заповед № 8121з-1230/29.09.2017 г. на министъра на вътрешните работи, приключила с доклад на дирекция „Инспекторат“-МВР, са констатирани неправомерни действия на служители на НИК, сред които била и ответницата. Съгласно чл. 100 ПУДМВР дейността на проверяваното звено се състои в изготвянето на експертизи по реда на НПК, експертни справки за нуждите на оперативно-издирвателната дейност и международното оперативно полицейско сътрудничество, участие в действията по разкриване и разследване на престъпления и други. Сочи, че съгласно чл. 20 от Правилника за устройството и дейността на Научноизследователския институт по криминалистика и криминология (ПУДНИКК), служителите с експертно-криминалистични функции участват като вещи лица и специалисти-технически помощници по смисъла на НПК, ГПК и АПК, като биват системно призовавани във връзка с изготвените експертизи и се явяват в съдебни заседания в качеството им на вещи лица. Във връзка с изготвянето на съдебни експертизи за служителите от НИКК се прилагат разпоредбите на Наредба № 2/29.06.2015 г. на Министерство на правосъдието за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица, по прилагането на която са издадени заповеди на министъра на вътрешните работи. Явяването пред съда за изслушване и защита на експертното заключение представлява заключителен етап от извършването на експертизата, т.е. се включва в понятието „труд“ по смисъла на чл. 60, ал. 3 ЗМВР. Съгласно същата правна норма, когато за извършването на експертизата е определен служител на МВР, ведомствата и органите, назначили експертизата, заплащат на МВР направените разходи за труд и консумативи и режийните разходи. Твърди, че независимо от това, че ответницата е била в служебно правоотношение с МВР за процесния период, била е запозната с длъжностната си характеристика и вътрешноведомствените актове, умишлено е попълвала декларации по чл. 43, ал. 5 ЗДДФЛ за самоосигуряващо се лице по делата, по които се е явявала и в нарушение на законовите разпоредби е получавала хонорари за явяването в съдебно заседание по личната си банкова сметка. Ответницата получила възнаграждения за изслушване в съдебно заседание като вещо лице по изготвени експертизи както следва: по гр.д. №1190/2013 г. на САС - 150,54 лева на 18.02.2016 г., по НОХД №1235/2015 г. -10 лева на 22.04.2016 г., по НОХД 323/2015 г. - 25 лева на 02.03.2016 г., по НОХД №с-

58/2014 г., НОХД №4536/2014 г., НОХД №4700/2015 г. , НОХД №4962/2017 г., НОХД №2117/2017 г. по описа на СТС - общо сумата 410 лева в периода от 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г., по ВНЧХД №561/2014 г. и НОХД №166/2014 г по описа на СОС - 55 лева на 23.02.2017 г., по ВНЧХД №561/2014 г. на СОС - 20 лева на 28.03.2017 г., по ВНЧХД №561/2014 г. и НОХД № 166/2014 г. на СОС - 55 лева на 23.02.2017 г. С покана с рег. № 4576р-214/09.01.2018 г. е поканил ответницата да изплати неправомерно получените суми в размер на 355,54 лв., но изпълнение не е последвало. Поради това счита, че от датата, посочена в поканата - 28.02.2018 г., ответницата е изпаднала в забава

В срока по чл.131 ГПК ответницата Т. И. К. е депозирала писмен отговор, в който е оспорила исковете като неоснователни.

СГС препраща към фактическата обстановка, подробно описана от районния съд. Въз основа на описаните от първоинстанционния съд писмени доказателства и установените от него обстоятелства се налага безспорният извод, че ответницата Т. И. К. в качеството на вещо лице в рамките на исковия период от 01.01.2016 г. до 30.06.2017 г. е получила от посочените съдилища/САС, СГС, СОС, ОС Перник, ОС Пловдив/ сумата от 720,54 лева главница като възнаграждение за явяването ѝ в съдебни заседания, защита на изготвени от нея експертни заключения, както и пътни и дневни пари.

От правна страна:

За да се уважи исковата претенция по чл. 59 от ЗЗД следва да са налице следните кумулативни предпоставки: увеличение на имуществото на едно лице за сметка на имуществото на друго лице; обедняване на друго лице, свързано със съответното обогатяване, отсъствието на правно основание за обогатяването, обедняването на ищеца и обогатяването на ответника да произтича от един и същ факт или от обща група факти; да липсва друга възможност за правна защита на обеднелия. За успешното провеждане на иск по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД не следва да съществува валидна договорна връзка между страните, нито да е налице възможност за ищеца да реализира правата си по друг ред.

Обедняването на едно лице представлява намаляване на имуществото му, което може да се изрази в следните основни форми: 1/ намаляване на актива /както се твърди в частност/; 2/ увеличаване на пасива – възникване или увеличаване на задължения и 3/ извършване на разходи /включително и в

труд/. Съответно обогатяването на едно лице представлява имотно облагодетелстване, като например: увеличаване на актива – придобиване или запазване на права /както се твърди в частност/; намаляване на пасива – погасяване или намаляване на задължения; спестяване на разходи.

Единственият спорен между страните въпрос по същество във въззивното производство е свързан с това дали е налице основание за изплащане на процесните суми на ответника в качеството му на вещо лице по посочените в исковата молба наказателни дела, респективно обеднял ли е ищецът поради обстоятелството, че тези суми е следвало да бъдат изплатени на него.

Несъмнено е по делото, че процесните суми в твърдения размер са получени от ответника и при действието на чл. 60 ЗМВР /в редакцията му в ДВ, бр. 53 от 2014 год./ и Наредба № 2 от 29.06.2015 год. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица /в редакцията ѝ преди изменението и допълнението с ДВ, бр. 82 от 05.10.2018 год./.

Съгласно нормата на чл. 60, ал. 1 ЗМВР, държавните служители, работещи по трудово правоотношение в АМВР и в научноизследователските и научно-приложни институти, които извършват експертизи и експерименти и дават експертни оценки и заключения, са органи на АМВР и на научно-приложните институти. Когато за извършването на експертиза е определен служител на МВР, ведомствата и органите, назначили експертизата, заплащат на МВР направените разходи за труд и консумативи и режийни разноски.

На основание чл. 403, ал. 1 ЗСВ е издадена Наредба № 2 от 29.06.2015 год. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица, като в чл. 20, ал. 1 и 2 е предвидено, че на вещото лице, включително и когато е служител на МВР, се заплащат разходите за пътни дневни и квартирни, необходими за изготвяне на възложената експертиза, от органа, назначил експертизата, съгласно размерите, предвидени в Наредбата за командировките в страната, приета с ПМС № 72 от 1986 год. /ДВ, бр. 11 от 1987 год./ и Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, приета с ПМС № 115 от 2014 год. /ДВ, бр. 50 от 2004 год./, като пътни, дневни и квартирни пари се заплащат за всяко явяване на вещото лице пред органа, назначил експертизата, или пред органа, който го е призовал. Съгласно чл. 21, ал. 1 и 2 от Наредбата, при явяване на вещо лице и отлагане

на делото по независещи от него причини на същото освен разходите се заплаща и възнаграждение в размер не по-малко от 20 лв.; такова възнаграждение, освен посочените в чл. 20, ал. 2 разноси, се заплаща и при явяване на вещото лице пред съда за изслушване по изготвена в досъдебната фаза на наказателния процес експертиза. Съответно според разпоредбата на чл. 22 от Наредбата, когато за извършването на експертиза е определено вещо лице, което е служител на МВР, органите, назначили експертизата, заплащат на министерството направените разходи за труд, консумативи и режимни разноси. При извършване на експертиза от вещо лице, което е служител на МВР, разходите за труд, консумативи и режимни разноси се установяват със сметка по образец, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи – чл. 23, ал. 3 от Наредбата.

На 06.11.2015 год. министърът на вътрешните работи е издал Заповед № 8121з-1350 относно създаването на организация на дейностите по изготвяне на експертизи в МВР, определяне на разходите по изготвянето им и контрол върху приходите, които следва да постъпят в бюджета на МВР, предвиждаща изготвянето на сметки за направените разходи за извършените експертизи, включващи разходи за труд, режимни разноси и разходи за консумативи, на 04.12.2015 год. – Заповед №8121з-1477 за утвърждаване на разходи за консумативи по изготвяни експертизи /в т.ч. от НИКК/ и на 18.12.2015 год. – Заповед №8121з-1544 за определяне на разходите за труд и режимни разноси, условията и начините за изчисляване на данъци при извършване на експертизи от експерти от звената на МВР, която впоследствие е изменена със Заповед №8121з-992 от 12.09.2016 год.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав приема, че дейността по извършване на експертизи /включваща и участие в съответните производства/ е възложена на служителите на съответните институти на МВР, в т.ч. Националния институт по криминалистика и криминология /понастоящем Национален институт по криминалистика/, като същата се явява специфична служебна дейност по смисъла на § 1, т. 26 а от ДР на ЗМВР и според нормата на чл. 178, ал. 1, т. 2 от закона, за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения към основното месечно възнаграждение. Следователно за осъществяваните дейности служителите на НИКК получават

възнаграждение, което се полага за изпълнение на всички техни задължения, в т.ч. за изготвяне на експертни заключения като вещи лица, както и такова за извънреден труд /чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР/ и за полагане на труд на официални празници /чл. 179, ал. 1 ЗМВР/.

Доколкото разходите във връзка с явяването на вещо лице, което е служител на МВР, за участие в открито съдебно заседание, в което обаче същото не може да изложи устно заключението си /по независещи от него причини/ или във връзка с явяването на вещо лице, което е служител на МВР, пред съда за изслушване по изготвена в досъдебната фаза на наказателния процес експертиза, са такива за извършена работа, т.е. за отработено/изразходвано време-виж и дефиницията на понятието „действително отработен час“, съдържаща се в § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 2 от 29.06.2015 год. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица; вещото лице винаги се призовава на заседанието, за да бъде изслушано/разпитано, респ. да потвърди представеното заключение и да отговори на въпросите, които могат да му бъдат поставени от съда и от страните, а и даването на заключение е обществен дълг /арг. от чл. 271, ал. 11 НПК/, то правото на МВР да получи тези разноски по реда на чл. 22, ал. 1 от Наредбата е обусловено от изготвянето на сметка по образец /т.е. калкулиране и претендиране в съответното производство/.

В разглеждания случай ищецът нито твърди, нито установява по делото, че е извършил такива разходи, като липсват и данни, че е създал правила за начина, по който те се определят/оценяват /при съобразяване на времето, през което експертът изпълнява задължението си да се яви пред съда, в т.ч. през почивни дни, на официални празници, извън установеното за него работно време/, както и неговата продължителност, поради което следва да се приеме, че по делото не е доказано, че в правната му сфера е настъпило обедняване, респ. ответникът се е обогатил за негова сметка с получаването на процесните суми.

Отделен е въпросът, че на нормата на чл. 22, ал. 2 от Наредба № 2 от 29.06.2015 год. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица /Нова – ДВ, бр. 82 от 2018 год./ не е придадено обратно действие – същата се прилага считано от 5.10.2018 год., като нормативната уредба подчинява на един и същ режим условията и реда за определяне на всички

разходи и изплащането им, когато вещото лице е служител на МВР, т.е. всички разходи трябва да бъдат установени със сметка по образец, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи /като съдията-докладчик и председателят на съдебния състав отстъпват от становището си, изразено в Решение от 04.03.2022 год., постановено по в.гр.дело №12820/2021 год. по описа на СГС, ГО, III-Б с-в/.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС потвърдено, като правилно.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. На основание чл.271, ал.1, изр.1, I пр. ГПК, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът/ищец следва да заплати на въззиваемата/ответница направените разноски за въззивната инстанция във вид на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 18.08.2022 г. по гр.д. № 65008/20г. на СРС, I ГО, 118 с-в.

ОСЪЖДА М.В.Р., с адрес гр. София, ул.****, чрез пълномощника юрисконсулт Р.М. да заплати на Т. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Младост 1“, бл. ****, чрез пълномощника по делото адвокат Д. Р. от САК, със служебен адрес: гр.София, бул.“****“ направените разноски за въззивната инстанция в размер на 400 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____